

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 16. czerwca 1891.

(Zawiera Nr. 70—75.)

70.

Rozporządzenie ministerstw skarbu i handlu z dnia 14. maja 1891,

tyczące się zmiany i uzupełnienia niektórych postanowień abecadłowego spisu towarów do Taryfy cłowej z r. 1882 i Dodatku do tegoż spisu.

W porozumieniu z interesowanymi ministerstwami królewsko węgierskimi zaprowadzają się niniejszem w abecadłowym spisie towarów do Taryfy cłowej z dnia 25. maja 1882, ustawą z dnia 21. maja 1887 zmienionej i w Dodatku do tego spisu następujące zmiany i uzupełnienia:

Kamienie budulcowe. Strona 23 spisu towarów z r. 1887. W ustępie pierwszym, po wyrazie „piłowane“ dodać należy:

„(ale najwięcej z 3 stron.)“

Po tym ustępie umieścić należy odsyłacz:

„Obacz także uwagę pod Kamienie.“

Granit. Strona 127 abecadłowego spisu towarów i strona 14 Dodatku do niego. W ustępie pierwszym po wyrazie „piłowane“ dodać należy:

„(ale najwięcej z 3 stron.)“

Odsyłacz po tym ustępie ma opiewać:

„Obacz także uwagę pod Kamienie.“

„Marmur. Strona 210 abecadłowego spisu towarów. W ustępie pierwszym po wyrazie „piłowane“ dodać należy:

„(ale najwięcej z 3 stron.)“

Odsyłacz ma opiewać:

„Obacz także uwagę pod Kamienie.“

Kopaliny. Strona 219 spisu towarów. Do drugiego ustępu uwagi przydać należy odsyłacz:

„Obacz także Kamienie i uwagę pod tym wyrazem.“

Węzowiec. Strona 319 spisu towarów. W ustępie pierwszym po wyrazie „piłowane“ dodać należy:

„(ale najwięcej z 3 stron.)“

Po ustępie tym umieścić należy odsyłacz:

„Obacz także uwagę pod Kamienie.“

Kamienie. Strona 332 spisu towarów. Po wyszczególnieniu drobnymi głoskami wydrukowaniem, do ustępu pierwszego należącym, umieścić należy następującą uwagę:

„U w a g a. Do kamieni tylko ociosanych, według Nr. 102 uwolnionych od cła, należą surowo

okrzesane, to jest nie nasiekiem lecz dziobakiem lub młotkiem obrobione, także przysposobione bryły kamienne z wykrzesanymi brzegami lub bez nich, ale nie przyrządzone, to jest nie mające nigdzie powierzchni z grubsza lub na czysto obrobionej.“

Towary kamienne. Strona 333 spisu towarów i strona 29 Dodatku do niego.

Ustęp pierwszy uwagi 1 otrzymuje następującą nową ośnowę:

„1. Przez wyroby kamieniarskie grube Nr. 244 (*bis* lub *ter*) a rozumieją się tylko wyroby zwykłymi narzędziami kamieniarskimi (nasiekiem) wykonane, z prostym profilem, bardziej nie obrobione i bez połączenia z innymi materiałami; jeżeli zaś są choćby tylko częściowo odtoczone lub ozdobione (bisiorkami, jajowitkami, arabeskami, rozetami itp.) należą, jak w ogólności wyroby kamienne toczone nie szlifowane, do Nr. 244 (*bis* lub *ter*) b; całkiem lub w części szlifowane, albo całkiem lub w części polirowane, należą do Nr. 244 (*bis* lub *ter*) c.“

W drugim ustępie przydać należy:

„Co się tyczy różnicy między kamieniami tylko ociosanymi (Nr. 102, uwolnione od cła) a wyrobami kamieniarskimi, obacz uwagę pod Kamienie.“

Steinbach r. w.

Bacquehem r. w.

71.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. maja 1891,

tyczące się zaprowadzenia Sądu powiatowego w Byteszy wielkiej w Morawii.

Na zasadzie §. 2go ustawy z dnia 11. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) i §. 1go ustawy z dnia 26. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 62), zaprowadza się w okręgu Sądu obwodowego igławskiego Sąd powiatowy z siedzibą w Byteszy wielkiej dla gmin:

I. Bytesz wielka, Herzmanów, Nowa wieś, Radnowes, Widonin, Miłeszyn, Borownik, Rosecz, Ondruszka, Brzezy, Ossowa Bytyska, Krzenarzow, Ossowa, Wilkow, Zablaty, Czykow, Zhorz-Holuby, Joachimów, Lhotki, Brzeski, Eugenfurth, Krzowy, Nebstich, Niehow, Przybysławice-Ottmawów, Eisenberg;

II. Radoszkow, Swatosław, Katlow, Panow, Krzyżynkow, Nowa wieś-Kurzym, Blahoniow, Prosatín;

III. Domaszow, Hluboki, Jawurek, Rutka, Zbrasław, Stanowiszczce, Zhorszcz, Ujezd;

IV. Ludwików, Koszyków i Krokoszyn.

Od dnia, w którym Sąd ten rozpocznie urzędowanie, a który później będzie postanowiony i do wiadomości podany, oddzielone zostaną gminy wymienione pod I. od okręgu Sądu powiatowego Wielko-mezeryckiego; gminy wymienione pod II. i III. od okręgu Sądów powiatowych tisznowickiego i iwanczyckiego i od okręgu Sądu krajowego berneńskiego, na koniec gminy wymienione pod IV. od okręgu Sądu powiatowego namieskiego a obwodowego znojemskiego.

Schönborn r. w.

72.

Obwieszczenie ministerstwa skarbu z dnia 16. maja 1891,

o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, które w obrocie hafciarskim tkaniny mają być opatrywane.

Odnosnie do rozporządzenia z dnia 27. marca 1890 (Dz. u. p. Nr. 56) o postępowaniu ze względu na cło w obrocie hafciarskim, postanawia się, że w czasie od dnia 1. lipca aż do końca grudnia 1891 tkaniny w obrocie hafciarskim wprowadzane, opatrywane być mają cechami tożsamości barwy czerwonej.

Steinbach r. w.

73.

Rozporządzenie ministerstw handlu i skarbu z dnia 31. maja 1891,

tyczące się należytości urzędników, sług i wszelkich innych funkcjonaryuszów zarządu zdrowotnego portowego i morskiego za odbyte podróże.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 27. kwietnia 1891, ministerstwo handlu w porozumieniu z ministerstwem skarbu wydaje w przedmiocie należytości urzędników, sług i innych funkcjonaryuszów zarządu zdrowotnego portowego i morskiego przepis następujący:

§. 1.

O ile ktoś, już na mocy swojej instrukcji służbowej, nie ma prawa lub obowiązku odbywania

podróży w sprawach służbowych, podróże takie wolno odbywać tylko na szczególne polecenie Władzy zwierzchniczej.

§. 2.

Odbywający podróż służbową ma prawo żądania zwrotu jeźdnego, tudzież naddałków na wyżywienie się i pomieszczenie z powodu urzędowania w obcym miejscu poniesionych.

§. 3.

Jeźdne zwraca się za podróże kolejami żelaznymi (z którymi stosownie do rozporządzenia z dnia 16. czerwca 1887 [Dz. u. p. Nr. 80] tramwaje parowe itd. zostają na równi pod względem obowiązku ich używania), lub za podróże parowcami, o ile jadącemu nie służy prawo do cen niższych, — jak na liniach c. k. austriackich kolei rządowych, stosownie do rozporządzenia z dnia 8. czerwca 1885 (Dz. u. p. Nr. 101) i rozporządzenia z dnia 27. maja 1885 (l. 684 M. H.) — podług istniejących taryf, za podróże podwodami, podług należitości za ekstrapocztę (od miryametra z należitościami pobocznemi lub bez tychże) i na podstawie cennika jazdy, przez ministerstwo handlu wydanego.

Tytułem wynagrodzenia za naddałki na wyżywienie się i pomieszczenie przyznawane będą c. k. urzędnikom i praktykantom dyety całkowite (§. 4—I) lub częściowe (§. 4—II), innym funkcyonaryuszom strawnie (§. 5) a w powyższych przypadkach wszystkim strawnie częściowe (§. 14).

Dyety.

§. 4.

Dyety c. k. urzędników i praktykantów ustanawia się w następującym wymiarze:

d l a		za podróże			
		poza obrębem		w obrębie	
		własnego okręgu urzędowego dziennie w kwocie			
		I.		II.	
		zł.	c.	zł.	c.
V.	klasy stopnia służbowego	10	50	7	—
VI.		8	—	5	50
VII.		6	50	4	50
VIII.		5	—	3	50
IX.		4	—	3	—
X.		3	50	2	50
XI.	i dla prakty- kantów	3	—	2	50

Lekarz w służbie zdrowotnej morskiej ma prawo do dyet z klasą jego stopnia połączonych, w razie wszelkich podróży i każdego wydelegowania, krócej niż miesiąc trwającego. Gdy wydelegowanie trwa dłużej niż miesiąc, należy się dyeta prócz za czas podróżowania tylko za pierwsze dni 30 od dnia wyjazdu w podróż; od 31. dnia miejsce dyet zastępuje ryczałtowe, które ustanawia się w kwocie 60 zł. miesięcznie i wypłacane być ma półrocznie z dołu.

§. 5.

Strawne funkcyonaryuszów c. k. Władzy morskiej, zasługi dzienne, miesięczne lub roczne pobierających a do grona urzędników i praktykantów nie należących, wynosi:

d l a	za podróż			
	poza obrębem		w obrę- bie	
	własnego okręgu urzędowego dzien- nie w kwocie			
	I.		II.	
	zł.	c.	zł.	c.
1. Kapitana parowca zarządu zdro- wotnego portowego i morskiego, o ile nie jest urzędnikiem rządo- wym	10	50	7	—
2. Inspicyentów, maszynistów, po- sługaczy maszynowych, bosma- nów przy kapitanacie zdrowo- tym portowym i morskim w Tryście	7	—	1	50
3. Dyurnistów, asystentów I. klasy przy latarniach morskich i por- towych, wydelegowanych dozor- ców rotmańskich I. klasy, rotma- nów I., II. i III. klasy przy kapi- tanacie zdrowotnym portowym i morskim w Tryście, tudzież bosmanów przy urzędach zdro- wotnych morskich prócz try- styńskiego, o ile pobierają wię- cej niż 500 zł. płacy	1	50	1	25
4. Asystentów II., III., IV. i V. klasy przy latarniach morskich i por- towych, jakoteż dla pomocników rotmanów, dozorców rotmań- skich, bosmanów, pobierających mniej niż 500 zł. płacy, majtków, palaczy, sług urzędowych, ich pomocników, dozorców mostów obrotowych	1	25	1	—

§. 6.

Prócz dyet i strawnego zwracane jeszcze będą tylko takie wydatki, które są bezwarunkowo potrzebne do dalszego odbycia podróży i będą należycie udowodnione. Natomiast uchyla się całkiem liczenie osobno należytości za mieszkanie, opał, światło, usługę lub jakichkolwiek innych wydatków, które podróżujący w służbie poniósł na swoje potrzeby lub wygody, jak np. za jazdy lokalne, mianowicie zaś wydatków w celach reprezentacyjnych.

§. 7.

Dyeta należy się zawsze tylko podług klasy stopniowej urzędnika, strawne podług posady służbowej funkcyjaryusza, nigdy podług samej kategorii tytularnej i nadto w ogóle tylko wtedy, gdy miejsce komisji jest przeszło 7·5 km od siedziby urzędowej oddalone i komisja trwa najmniej 6 godzin.

Wysokość dopuszczalnej do policzenia należytości ustanowionej w §. 4 i w §. 5 wymiaru dyet i strawnego oznacza się podług bliższych postanowień w §. 12 i w §. 13 zawartych.

§. 8.

Jeżeli funkcyjaryusz pełniący czynności poza obrębem miejsca stałej służby swojej jako zastępcy lub pomocnika, albo odbywający podróż służbową, i mający prawo policzenia sobie dyet (strawnego) za czas tej czynności służbowej, posunięty zostanie w ciągu czynności zamiejscowej na wyższy stopień, w takim razie od daty zamianowania służy mu prawo do dyety (strawnego) i kosztów podróży odpowiednich nowej klasie jego stopnia, o ile jednocześnie z zamianowaniem nie zostanie stanowczo przeniesiony na posadę, którą zajmował jako pomocnik lub zastępcy, w którym to razie pobieranie dyet ma ustać.

§. 9.

Gdy jest do przewidzenia, że zastępstwo lub komisja trwać będzie przez czas dłuższy, we wszystkich takich przypadkach, w których zresztą funkcyjaryuszowi służy prawo policzenia sobie bądź dyet całkowitych lub częściowych, bądź też całkowitego lub częściowego strawnego, umówić się z nim należy naprzód o sumę ryczałtową, która tytułem dyet (strawnego) mogłaby mu być za tę czynność wyznaczona miesięcznie, przyczem ze słusznym względem na szczególne okoliczności, jeżeliby zachodziły i na miejscowe stosunki drożyzny, starać się należy o jak największe zmniejszenie dyet (strawnego).

Gdy idzie o wysłanie kogoś w sprawie służbowej za granicę, postarać się należy wprzód o osobne polecenie ministerstwa handlu.

§. 10.

W okolicznościach na szczególne względy zasługujących można podaniem uzasadnionem prosić ministerstwo handlu, żeby pozwoliło na podwyższenie dyet (strawnego) za podróże służbowe za granicą. Jeżeli ministerstwo na to pozwoli, dyety podwyższone liczyć można tylko za całe dni (po 24 godziny) dowodnie za granicą spędzone; za resztę czasu komisji i podróży należy się tylko prosta dyeta (strawna).

§. 11.

Gdy funkcyjaryusz, wysłany na komisję, w ciągu tejże bez własnej winy zachoruje i w skutek tego nie może czynności służbowej dalej wykonywać lub dokończyć, pozostaje podczas swojej nieczynności w używaniu pobieranej dyety (strawnego) lub ryczałtu na jej miejsce wyznaczonego, jeżeli choroba będzie świadectwem legalnem udowodnioną.

Jednakże prawa do zwrotu kosztów leczenia (wydatków na lekarstwa, pomoc lekarską i pielęgnowanie) nabywa się w powyższych okolicznościach tylko w tym razie, jeżeli będzie niezaprzeczalnie udowodnione, że funkcyjaryusz popadł w chorobę z przyczyny komisji lub sprawowania czynności.

§. 12.

Tak dyeta jak i strawne należy się pod warunkiem przepisany w §. 7 w kwotach ustanowionych w §§. 4 i 5 za każde 24 godziny, t. j. za każdą całą dobę, jakoteż za każdą krótszą czynność zamiejscową, która jednak odbywała się w nocy (najmniej 7 godzin, między godziną 6 wieczorem a 6 godziną zrana).

§. 13.

Jeżeli czynność zamiejscowa trwała najmniej sześć godzin, lecz nie 24 godziny, lub nie najmniej 7 godzin między 6 godziną wieczorem a 6 godziną zrana, należy się połowa dyety całkowitej a względnie połowa strawnego.

Gdy podróż komisyjna trwa dłużej, należytość za wymiar czasu przewyższający dni całe wite (24 godziny) obliczać należy według niniejszego paragrafu.

§. 14.

Gdy czynność zamiejscowa trwa przez czas krótszy od oznaczonego w §. 13 nie można żądać dyety lub strawnego.

Atoli, jeśli komisya odbywa się w takiej porze, iż zachodzi potrzeba zjedzenia obiadu za domem, c. k. urzędnikom i praktykantom, tudzież kapitanowi parowca zarządu zdrowotnego portowego i morskiego należy się obiadowe w kwocie 1 zł.; — wszystkim innym funkcjonaryuszom zasługi pobierającym, tudzież dyurnistom i sługom urzędowym obiadowe w kwocie 50 c.

§. 15.

Za własny okrąg urzędowy lub portowy uważa się cały obszar, należący do kapitanatu zdrowotnego portowego i morskiego, w którego obrębie urzędnik, praktykant lub inny funkcjonaryusz jest do czynności służbowej wydelegowany.

Dla urzędników itd. służących bezpośrednio przy c. k. Władzy morskiej w Tryeście i w Tryeście zamieszkałych, okręgiem urzędowym, który w rachunkach kosztów podróży uważać mają za własny, jest okrąg kapitanatu zdrowotnego portowego i morskiego w Tryeście.

§. 16.

Podróż służbową uważa się za odbytą poza obrębem własnego okręgu urzędowego, gdy misya służbowa wymaga nie tylko przekroczenia granicy własnego okręgu, lecz zarazem także przenocowania w obcym okręgu.

§. 17.

C. k. urzędnicy budownictwa, odbywający podróż komisyjną poza obrębem własnego okręgu urzędowego, mają prawo do dyet całkowitych (§. 4—I.) tylko za czas jazdy (tam i napowrót) i za pierwsze cztery dni pobytu w tem samym miejscu komisji; począwszy od piątego dnia pobytu tamże należy się im dyeta częściowa (§. 4—II). Przeto §. 9 nie stosuje się do nich.

§. 18.

Gdy jest do przewidzenia, że delegacya potrwa przez czas dłuższy, c. k. urzędnicy budownictwa pobierać będą, począwszy od 5. dnia pobytu w miejscu delegacji, zamiast dyety, dodatek budowniczy, płatny miesięcznie z dołu, który ustanawia się w następujących kwotach ryczałtowych a mianowicie:

dla inżyniera starszego w kwocie	50 zł.
dla inżyniera w kwocie	40 „
dla adjunkta budownictwa w kwocie	30 „
dla praktykanta budownictwa w kwocie	20 „

§. 19.

Gdy wydelegowanemu urzędnikowi budownictwa podczas trwania delegacji polecone będą czynności służbowe poza obrębem miejsca delegacji, urzędnik ten ma prawo do dyet w §. 17 ustanowionych za czas jazdy i dłuższego, gdyby był potrzebny, pobytu w tem samym miejscu. Ale, jeżeli pobiera dodatek budowniczy, w takim razie z dyety dziennej potrącić należy kwoty tego dodatku, przypadające za dni wynagrodzone dyetami.

Jezdne.

§. 20.

Wybierając się w podróż służbową do takiego miejsca, do którego dostać się można bądź koleją żelazną, bądź statkiem parowym, użyć należy tego środka komunikacyjnego, który ze względu na czas do przebycia drogi potrzebny, jest tańszy. Tej samej zasady trzymać się należy, gdy chodzi o wybór kierunku podróży.

§. 21.

Jadący kolejami żelaznymi mają z zastrzeżeniem stosowania przepisu §. 3go prawo do wynagrodzenia według taryfy pociągów osobowych a mianowicie c. k. urzędnicy aż do VII. włącznie klasy stopniowej według taryfy wagonów I. klasy, c. k. urzędnicy VIII. aż do XI. włącznie klasy stopniowej, praktykanci i kapitan parowca zarządu zdrowotnego portowego i morskiego, o ile nie jest urzędnikiem rządowym, na koniec dyurniści w zastępstwie urzędników rządowych samodzielnie na komisję wysłani, według taryfy wagonów II. klasy, wszyscy inni funkcjonaryusze zarządu morskiego według taryfy wagonów III. klasy.

§. 22.

Pociągów pospiesznych i kuryerskich zwyczajnie używać nie wolno, wyjąwszy w przypadkach nagłych w skutek szczególnego upoważnienia Władzy, która poleca wybrać się w podróż, o ile przez wyłączenie lub częściowe użycie takich pociągów czas trwania czynności komisyjnej tak się skróci, że przyrost kosztów podróży będzie powetowany oszczędnościami na dyetach.

§. 23.

Używając kolei żelaznej do podróży służbowej, jechać trzeba przynajmniej bez przerwy pociągiem

dziennym, w kierunku celu podróży idącym. Jeżeli zaś ważność lub nagłość komisji tego wymaga, jechać należy także pociągiem nocnym, bez względu czy to było wyraźnie polecane czy nie.

§. 24.

W razie użycia do podróży parowca nie skarbowego, wszyscy ci funkcyonaryusze, którym stosownie do §. 21go służy prawo jechania wagonami I. lub II. klasy, mają prawo do zwrotu ceny jazdy za I. miejsce, — wszystkim innym należy się zwrot ceny jazdy za II. miejsce.

§. 25.

Funkcyonaryuszom zarządu morskiego, odbywającym podróż okrętami Lloyd'a austriacko-węgierskiego przyznane jest co do ich osób prawo używania I. klasy za opłatą II. klasy i II. klasy za opłatą III. klasy.

Przeto używającym tych okrętów zwracane będą tylko wydatki za II. a według okoliczności za III. miejsce.

Funkcyonaryusz na komisję wysłany winien w każdym z osobna przypadku postarać się osobiście najkrótszą drogą u Władzy bezpośrednio nad nim przełożonej, o wyjednanie tego zniżenia cen jazdy, w przeciwnym razie nie ma prawa do uzyskania zwrotu nadatków, jeżeliby Lloyd austriacko-węgierski tego zniżenia mu odmówił.

§. 26.

Ci funkcyonaryusze, którym służy prawo używania I. klasy na okrętach, mają także prawo policzenia sobie noclegowego, jeżeli muszą przenocować na pokładzie.

Inni funkcyonaryusze nie mają prawa do żądania zwrotu tego wydatku.

§ 27

W podróżach tak koleją jak i statkiem parowym odbywanej, służy tym c. k. urzędnikom i funkcyonaryuszom, którym wolno używać wagonów I. lub II. klasy a na okrętach I. miejsca, prawo policzenia sobie taryfowych kosztów przewozu, wagę dozwoloną normalną przewyższającą nadwyżki pakunku aż do 50 *ky*, jeżeli podróż służbowa trwa dłużej niż sześć dni.

Urzędnikom budownictwa, na czas dłuższy wydelegowanym (§. 18), wolno wziąć z sobą pakunek z nadwyżką aż do 100 *ky*.

Funkcyonaryuszom, odbywającym krótsze podróże służbowe i komisyjne, jakoteż w ogóle sługom, pobierającym zastugi, nie wolno liczyć sobie należności za nadwyżkę wagi.

§. 28.

Gdy podróż odbywa się parowcami zarządu morskiego albo okrętami skarbowemi żaglowemi lub wiosłowemi, nie wolno liczyć sobie jezdnego.

§. 29.

Jeżeli w podróży służbowej i komisyjnej zajdzie potrzeba użycia okrętu nie skarbowego żaglowego lub wiosłowego, należy policzyć sobie wydatki na najem okrętu rzeczywiście poniesione.

Prawdziwość ceny udowodnić należy dołączeniem potwierdzenia właściwej Władzy portowej.

§. 30.

Gdy się używa środków przewozowych nie skarbowych, tudzież gdy się używa środków przewozowych skarbowych, które jednak nie mają własnego czołna, natenczas w takich przypadkach, w których pierwsze statki nie przybijają do lądu a drugie przybijać nie mogą, przysnaje się wynagrodzenie wydatków na podpłynięcie do okrętu i wyładowanie.

Wynagrodzenie to wynosi:

I. dla funkcyonaryuszów upoważnionych do używania I. miejsca na statkach parowych:

a) w podróżach służbowych i komisyjnych dłużej niż 6 dni trwających, gdy się podróż zaczyna i kończy, tudzież w stacyach, w których z powodu dłuższego pobytu służbowego także pakunek trzeba odwieźć z okrętu lub na okręt, za każdy przejazd 1 *zl.*;

b) jeżeli w przypadku a) pobyt służbowy w stacyi pośredniej jest bardzo krótki i dalszą podróż można odbyć tym samym okrętem, albo gdy pobyt trwa wprawdzie dłużej ale nocuje się na okręcie skarbowym do podróży użytym, jakoteż gdy komisja trwa aż do 6 dni włącznie, za każdy przejazd 60 *c.*;

II. dla innych funkcyonaryuszów, zasługi pobierających, tudzież dla sług urzędowych i dla dyurnistów nie samodzielnie na komisję wysłanych bez różnicy, za każdy przejazd 50 *c.*

§. 31.

C. k. urzędnikom i praktykantom, tudzież kapitanowi parowca zarządu zdrowotnego portowego i morskiego, o ile nie jest urzędnikiem rządowym, wolno liczyć sobie za przejazd z dworców i do dworców kolei kosztu powozu parokonnego według cennika jazdy przez ministerstwo handlu wydanego; gdy jednak dworzec znajduje się w bezpośredniej bliskości siedziby urzędowej lub miejsca komisji, nie wolno w zwykłych okolicznościach liczyć sobie cen dojazdu.

W Tryeście i w innych miastach przymorskich, gdzie istnieją powozy do najęcia, wolno funkcyjaryuszom powyższymi, atoli także tylko w ogólności, liczyć sobie za dojazd do przystani i odjazd z tamtąd płacone w miejscu należności według rzeczzonego cennika jazdy; jeżeli zaś przystań znajduje się w bezpośredniej bliskości siedziby urzędowej lub miejsca komisji, w zwykłych okolicznościach również nie należy liczyć sobie ceny miejscowej powozu.

Za granicą pozwala się liczyć sobie za użycie powozu z tego samego powodu stałą kwotę ryczałtową po 1 zł. za kurs.

Dyurniści bez różnicy pobierać będą w ogólności za kursa tak do dworców i z dworców kolejowych jak i za kursa do przystani i z przystani wynagrodzenie za kosztu jazdy w kwocie 50 c. za kurs, gdy jednak dworzec lub przystań znajduje się w bezpośredniej bliskości siedziby urzędowej lub miejsca komisji wynagrodzenia tego w zwykłych okolicznościach nie można sobie liczyć.

Jeżeli zaś dyurniści wysłani są na komisję wspólną w charakterze pomocników, wynagrodzenie powyższe kosztów jazdy należy się tylko wtedy, gdy w powozie jadących na komisję urzędników nie mogą się pomieścić.

Gdy jednak dyurnistów, biorących udział w komisji i nie mogących pomieścić się w powozie urzędników na tę komisję jadących, jest kilku, w skutek czego mogą jechać razem osobnym powozem, wynagrodzenie kosztów jazdy może być tylko raz policzone, mianowicie policzyć je na sobie dyurnista najwyższej kategorii, jeżeli wszyscy są tej samej kategorii, najstarszy w służbie, co do tego zaś nadmieniam, że na każde trzy osoby liczyć można jeden powóz parokonnny.

Przyczyny, które nie pozwoliły użyć wspólnego powozu, wyjaśnić należy w odpowiednim wykazie kosztów.

§. 32.

W tych miastach przymorskich, w których niema powozów do najęcia, należy się tytułem wynagrodzenia kosztów za odniesienie pakunku z mieszkania do przystani a według okoliczności do okrętu i odwrotnie, jeżeli komisja trwa dłużej niż 6 dni, kwota ryczałtowa 1 zł., jeśli trwa krócej, kwota ryczałtowa 25 c.

§. 33.

Gdy zachodzi potrzeba zabrania z sobą narzędzi lub jakichś innych przedmiotów skarbowych większej objętości lub wagi, których nie można znieść w użytych powozie lub do których przeniesienia niema wcale albo w dostatecznej ilości służby niższej kategorii, wydatki z tego powodu rzeczywiście bądź na przeniesienie bądź na przewóz koleją lub okrętem wyłożone, będą osobno zwracane.

§. 34.

Za podróże odbyte przez pojedyncze osoby podwodami, należy się:

I. Osobom, które mają prawo używać wagonów I. lub II. klasy na kolejach żelaznych, z wyjątkiem urzędników budownictwa:

a) za podróże poza obrębem własnego okręgu urzędowego (§. 16), całkowita cena ekstrapocztly za parę koni ustanowiona i za przypząg, gdyby był potrzebny;

b) za podróże we własnym okręgu urzędowym (§. 15), jeżeli miejsce komisji leży od siedziby urzędowej dalej niż 7·5 kilometrów, miryametrowe w wymiarze pocztowym jakie będzie za parę koni ustanowione (bez należności pobocznych).

II. C. k. urzędnikom budownictwa, bez różnicy, czy podróż służbowa odbyła się poza obrębem lub w obrębie własnego okręgu urzędowego i jeżeli w tym ostatnim przypadku odległość przenosiła 7·5 kilometra, miryametrowe.

III. Wszystkim innym funkcyjaryuszom, którzy podróż służbową odbyli pojedynczo, czyli w obrębie własnego okręgu urzędowego, czy poza jego obrębem, jeżeli odległość przenosiła 7·5 kilometra, połowa miryametrowego według I b przypadającego.

§. 35.

Jeżeli potrzeba użyć podwoju dla przebycia większych przestrzeni za granicą, przyznawane będzie jezdne według ceny ekstrapocztly w wymiarze

ustanowionym dla własnego okręgu urzędowego tego c. k. urzędnika, który podróż odbył.

§. 36.

Za czynności służbowe w miejscach nieopodal siedziby urzędowej leżących, 3·8 aż do 7·5 *km* od tejże oddalonych, wyjąwszy obręb miasta Tryestu, przyznawać się będzie tytułem wynagrodzenia za podwodę c. k. urzędnikom i praktykantom bez różnicy gałęzi służbowej. tudzież kapitanowi parowca zarządu zdrowotnego portowego i morskiego, o ile nie jest urzędnikiem rządowym i dyurnistom, gdy komisją samodzielnie odbywają, miryametrowe w kwocie 2 zł. 10 c., innym funkcyonaryuszom bez różnicy, miryametrowe w kwocie 1 zł.

§. 37.

Za komisye w odległościach aż do 3·8 *km*, wyjąwszy obręb miasta Tryestu, zezwala się na wynagrodzenie kosztów podwody tylko wyjątkowo w tym razie, gdy nagłość sprawy komisyjnej wymaga użycia podwody a przełożony urzędu nagłość tę potwierdzi. W przypadku tym koszta podwody wynagradzają się według powyższego ustępu; gdyby jednak w miejscu odnośnem były ustanowione taryfowe taksy jazdy, można policzyć sobie koszta podwody za podwodę jednokonną.

§. 38.

Za czynności służbowe w miejscach leżących w obrębie miasta Tryestu, jeżeli odległość wynosi przeszło 2 *km*, c. k. urzędnicy i praktykanci, kapitan zarządu zdrowotnego portowego i morskiego, o ile nie jest urzędnikiem rządowym, tudzież dyurniści samodzielnie komisją odbywający, mogą policzyć sobie następujące należitości:

gdy odległość wynosi aż do 3·8 <i>km</i>	1 zł.
" " " nad 3·8 <i>km</i> aż do 5 <i>km</i>	2 "
" " " " 5 " " " 10 "	4 "
" " " " 10 " " " 15 "	6 "

Wszyscy inni funkcyonaryusze mają w przypadkach takich jechać tramwajem lub omnibusem.

§. 39.

Gdy podróż służbowa ma odbyć się podwodami wspólnymi, t. j. gdy kilku urzędników ze sobą lub z innymi funkcyonaryuszami udać się ma do tego samego miejsca, należy się wynagrodzenie kosztów podróży w całkowitej cenie ekstrapocztę podług ilości podwód potrzebnych, licząc najwięcej jedną podwodę na trzy osoby.

Wozów dostarcza członek komisji najstarszy stopniem a w razie równości stopni, najstarszy w służbie i on składa rachunek z kosztów w formie wykazu, wymieniając innych członków komisji.

Przyczyny, dla których nie można było użyć wspólnej podwody, wyjaśnić należy w wykazie kosztów.

§. 40.

Miryametrowe, jakoteż cenę ekstrapocztę, liczyć sobie można tylko za całe kilometry. Ułamek kilometrów nie bierze się w rachubę.

§. 41.

Myto opłacone przez odbywających podróż służbową można zamieścić w rachunku bez dołączenia kwitków.

Przesiedlne.

§. 42.

Przepisy powszechne o przesiedleniach stosują się także do funkcyonaryuszów zarządu zdrowotnego portowego i morskiego.

Praktykantom, gdy bez własnej winy i bez żadnej korzyści zostają z urzędu przeniesieni do Władzy znajdującej się poza obrębem ich dotychczasowego miejsca pobytu, należy się wynagrodzenie kosztów podróży z dyetami ich charakterowi odpowiedniami za czas podróży, nie mają jednak prawa do wynagrodzenia za sprzęty.

Za nadzwyczajną czynność służbową, przechodzącą zwykły zakres obowiązków urzędowych, z której państwo odnosi szczególną korzyść, zarząd zdrowotny portowy i morski może w granicach własnego zakresu działania przyznać mu odpowiednie wynagrodzenie pieniężne.

Podobnie funkcyonaryuszom zasługi pobierającym, jakoteż sługom urzędowym, gdy z urzędu, bez podwyższenia płac, zostają przeniesieni, lub dla załatwienia pewnych czynności poza obrębem miejsca pobytu są wysyłani a zmienność miejsca pobytu nie jest już do ich służby przywiązana, Władza morska może we własnym zakresie działania przyznać ze względów słuszności prócz przepisanego strawnego, także wynagrodzenie wydatków przez przesiedlenie lub podróż poniesionych, aż do sumy nieprzekraczalnej 42 zł. w. a.

Przy oznaczaniu sumy tego wynagrodzenia należy mieć wzgląd na odległość, na środki przewozowe, które służyły do użytku, na wysokość płacy,

tudzież na tę okoliczność, czy przesiedlająca się osoba przeprowadziła się sama czy z rodziną.

Gdyby zachodziły okoliczności uzasadniające przyznanie wynagrodzenia w sumie wynoszącej więcej niż 42 zł. w. a. postarać się należy przed zaasynowaniem go o zezwolenie ministerstwa handlu.

Wykazy kosztów podróży.

§. 43.

Z roszczeniem do wynagrodzenia kosztów podróży, z przyczyny wyjazdu na komisję poniesionych, lub przesiedlnego należącego się z przyczyny przesiedlenia, zgłosić się należy przez złożenie wykazu kosztów, który w ciągu dni 14 po komisji podać trzeba drogą służbową bez konkomitatywy do Władzy morskiej w Tryeście dla zlikwidowania.

Prezydent tudzież jego zastępca i dyrektor departamentu rachunkowego podawać mają swoje wykazy kosztów podróży w tym samym terminie do ministerstwa handlu.

§. 44.

Termin 14dniowy do przedstawienia wykazu kosztów jest nieodwrotny; po upływie tegoż żaden wykaz nie może już być przyjęty, a jeżeli na kosztą podróży były dane zaliczki, takowe mają być z pensyi ściągnięte.

Gdyby jednak spóźnienie się ze złożeniem wykazu kosztów nastąpiło nie z winy składającego ten wykaz, lub gdyby składający go mógł się usprawiedliwić przyczynami na uwzględnienie zasługującymi, winien tenże za pośrednictwem swojej przełożonej Władzy podać do ministerstwa handlu prośbę o odpuszczenie przekroczenia terminu.

§. 45.

Udającym się w podróż służbową mogą być na ich żądanie asygnowane zaliczki, wynoszące najwięcej 70% sumy, jaką kosztą podróży będą prawdopodobnie wynosiły, a to za kwitami niestępowaniami.

§. 46.

Wykazy kosztów podróży wygotowywać należy w taki sposób, żeby podawały polecenie odbycia podróży służbowej, datę wyjazdu w podróż i jej końca, czynność komisijną w każdym dniu wykonaną albo przestrzenie drogi w każdym dniu przebyte, cele, w których podróż przerwano i prócz należytości, które mają być szczegółowo wykazane, także kwotę zaliczki na podróż otrzymanej.

Podane długości przestrzeni przebytych poza obrębem dróg pocztowych powinny być potwierdzone certyfikatami, wydanymi przez Władzę administracyjną powiatową lub przez właściwą Władzę miejscową; również usprawiedliwić należy legalnymi dowodami nieuniknione opóźnienie w podróży i uzasadnić zboczenia z najkrótszej, w ogóle najtańszej drogi. W wykazach kosztów podróży służbowych wspólnie odbytych podać należy nazwiska i charakter innych członków komisji.

§. 47.

Przełożony urzędu, któremu wykaz kosztów oddać należy celem przedstawienia go Władzy morskiej w Tryeście, obowiązany jest sprawdzić podane w nim szczegóły co do wykonanych czynności komisyjnych, jakoteż co do czasu na to poświęconego i dokładność ich potwierdzić swoim podpisem.

§. 48.

C. k. urzędnicy i wszyscy inni funkcyonaryusze zarządu cłowego i straży skarbowej, którzy przy urzędach zdrowotnych portowych i morskich, tudzież przy ich delegacjach, sprawują czynność agentów lub dozorców rotmańskich, winni wykazy kosztów swoich podróży, według osobnych przepisów o należytościach podróży dla funkcyonaryuszów zarządu skarbowego istniejących, wygotowane, przez delegacją rachunkową właściwej dyrekcji skarbowej powiatowej sprawdzone, przedstawiać za pośrednictwem kapitanatu zdrowotnego portowego i morskiego Władzy morskiej, która zarządza ich likwidacją i asygnowanie wykazanych kosztów.

§. 49.

Departament rachunkowy winien badać wykazy kosztów pod względem użytego czasu i czuwać nad tem, żeby komisji nie przedłużano ponad czas potrzebny. Co do opóźnień w podróży, których konieczność nie jest szczególnymi okolicznościami lub legalnymi świadectwami udowodniona i usprawiedliwiona, postarać się należy o decyzją Władzy administracyjnej, której zostawia się wolność udzielenia lub odmówienia uznania zakwestyjonowanemu wykazowi kosztów.

O decyzją tę postarać się należy zwyczajnie także wtedy, gdy w razie odbycia podróży podwodą w czasie od 1. października aż do 31. marca nie przebyto najmniej 60 km a w innych miesiącach najmniej 75 km dziennie.

§. 50.

Przeciwko sprawdzeniu rachunków kosztów podróży można w ciągu dni czterech od uwiadomienia podać rekurs do przełożonej Władzy. Rekursy te podlegają stępowi jak podania.

§. 51.

Jeżeli rekurs tyczy się wyłącznie sprostowania liczebnego pojedynczych kwot należności, podanej w wątpliwość konieczności podróży służbowej lub czasu jej trwania, dalsze odwoływanie się od decyzji przez Władzę morską wydanej, miejsca mieć nie może.

Jeżeli zaś według zdania funkcyonaryusza składającego wykaz kosztów, istniejące przepisy o należnościach za podróże zostały mylnie zastosowane, a Władza morska rekurs ten odrzuci, można przeciwko tej decyzji w ciągu dni trzydziestu od dnia jej doręczenia podać przepisana drogą służbową dalszy rekurs do ministerstwa handlu a Władza morska winna przedstawić go razem z sprawozdaniem co do powodów, na których opierała się decyzya przedmiotem rekursu będąca.

§. 52.

Asygnowane do wypłaty kwoty należności za podróże wypłacane będą za kwitami według przepisów wygotowanymi i zlikwidowanymi; kwitowanie na samymże wykazie kosztów nie jest dozwolone. Kwity te podlegają opłacie stęplowej według skali II. co do zawartej w ogólnej kwitowanej sumie należności przyznanych tytułem dyet (strawnego), obiadowego lub wynagrodzenia za sprzęty, z zastrzeżeniem, żeby wydatki podróże stęplowi nie podlegające (jezdne) i dyety itd. stęplowi podlegające, były wykazane oddzielnie.

Kwity na dodatki budownicze równie jak na sumy ryczałtowe, zamiast dyet płacone, podlegają opłacie stęplowej według całkowitej kwitowanej sumy, ponieważ dodatek budowniczy zastępuje miejsce dyet.

§. 53.

Kwity na należności za podróże opiewać mają na całkowitą zlikwidowaną sumę nawet w takim razie, jeżeli wystawiający go otrzymał naprzód za liczkę na podróż a później dostaje tylko resztę należności.

§. 54.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Bacquehem r. w.

Steinbach r. w.

74.

Rozporządzenie Ministrów handlu i spraw wewnętrznych z dnia 3. czerwca 1891,

którem uzupełnia się wzór książek robotniczych dla pomocników przemysłowych, rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 12. maja 1885 (Dz. u. p. Nr. 69) przepisany.

Na zasadzie postanowienia §. 80go i) ustawy z dnia 8. marca 1885 (Dz. u. p. Nr. 22), tyczącej się zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej, zarządza się następujące uzupełnienie wzoru książek robotniczych dla pomocników przemysłowych, przepisane rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 12. maja 1885 (Dz. u. p. Nr. 69).

We wzorze książek robotniczych dla pomocników przemysłowych na str. 2, w rubryce „gmina rodzinna“ dodać należy w nawiasie wyrazy (i powiat administracyjny).

Taaffe r. w.

Bacquehem r. w.

75.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z d. 7. czerwca 1891,

tyczące się rozpoczęcia urzędowania przez II. Sąd delegowany miejsko-powiatowy dla dzielnicy Leopoldstadt w Wiedniu.

Ustanowiony rozporządzeniem ministerstwa sprawiedliwości z dnia 22. października 1890 (Dz. u. p. Nr. 192) II. Sąd delegowany miejsko-powiatowy dla dzielnicy Leopoldstadt w Wiedniu rozpocząć ma urzędowanie swoje od dnia 1. sierpnia 1891 i od tego dnia istniejący już Sąd delegowany miejsko-powiatowy leopoldszadzki (na przyszłość I. leopoldszadzki) zawiesić ma swoje czynności urzędowe co do spraw cywilnych, tyczących się okręgu, który do nowo ustanowionego II. Sądu delegowanego miejsko-powiatowego dzielnicy Leopoldstadt został przyłączony.

Schönborn r. w.